

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2570/2020
25.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 864/20 од 03.06.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 864/20 од 03.06.2020. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Вршцу П1 86/19 од 25.11.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 86/19 од 25.11.2019. године, обавезан је тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду 01.04.2017. до 30.09.2017. године исплати укупно 59.822,67 динара на начин ближе описан у том делу изреке. Обавезан је тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд да тужиоцу на име неисплаћених накнада за регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.04.2017. до 30.09.2017. године исплати 20.754,00 динара на начин ближе описан у том делу изреке. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 864/20 од 03.06.2020. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што су одбијени сви тужбени захтеви тужиоца као и захтев за накнаду трошкова поступка. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на неодређено време у Организационој јединици у У периоду од 01.04.2017. до 30.09.2017. године на радном месту отправника возова. Редовно је долазио на посао и обављао радне задатке. У току 2017. године користио је годишњи одмор. Тужени је привредно друштво које је настало на основу одлуке Владе Србије од 02.07.2015. године као стицалац дела имовине привредног друштва „Железнице Србије“ АД Београд, па је након статусних промена туженог тужилац на основу понуде о преузимању уговора са туженим закључио анекс уговора о раду којим је тужени као послодавац следбеник од АД „Железнице Србије“ преузео колективни уговор са припадајућим анексом. Тужиоцу је на основу тачке 2. анекса број 4 уговора о раду утврђено право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зарада по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца што подразумева бонусе, награде и слично, као и других примања по основу радног односа у складу са Колективним уговором за железнице Србије, а под зарадом се сматра зарада која садржи порезе и доприносе који се исплаћују из зараде као и сва примања из радног односа осим примање из члана 14, члана 42. став 3. тач. 4. и 5, члана 118. тач. 1. до 4, члана 119, члана 120. тачка 1. и члана 158. Закона о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да тужиоцу није исплаћивана накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, а да обрачун зараде који у себи садржи вредност за исхрану у току рада као и регрес у току целог спорног периода, тужени није доставио тужиоцу. Тај суд је прихватио налаз и мишљење судског вештака који је налаз и мишљење дао на основу расположиве документације. Налаз је урађен према Колективном уговору објављеном у „Службеном гласнику“ 37/95 и 7/00.

По оцени другостепеног суда, ранији важећи Колективни уговор се на конкретну ситуацију не може применити због забране ретроактивног дејства. Поред тога, закључио је да је тужени у складу са општим актом код послодавца тужиоцу кроз вредност радног часа за обрачун зараде обрачунао и исплаћивао накнаду за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора, а пропустио да у обрачуну зараде исказе податке по овим основима не води закључку да ти износи нису исплаћени. Због тога је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Посебни колективни уговор није утврдио однос зарада и осталих примања које улазе у зараду, нити је то учињено уговором о раду иако им то право закон признаје. Последице нејасног општег акта не сме да трпи запослени. Ако јача уговорна страна (послодавац) припреми текст уговора (као у овом случају), нејасне или недовољно одређене одредбе тумаче се у корист друге стране (члан 100. ЗОО). Када општи акт, уговор о раду, а ни обрачунска листа не конкретизују и не врше раздвајање (тужени ни вештаку о томе није доставио прецизне податке), ово право тужиоцу треба признати (Закон о раду га признаје у члану 118). Из свих истакнутих разлога, имајући у виду и да тужени, на кога пада терет доказивања, није до закључења главне расправе извршио прецизирање и раздвајање регреса и топлог obroка у структури зараде, ови захтеви тужиоца су усвојени.

Висина регреса и топлог оброка може бити утврђена вештачењем на основу параметара из ранијих општих аката по основу законске или судске аналогије, као и на основу слободне оцене без вештачења, ако се новчана обавеза не може утврдити односно може се утврдити са несразмерним тешкоћама (члан 232. ЗПП).

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу чл. 153, 163. и 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је обавезао туженог да тужиоцу накнади трошак састава ревизије у износу од 12.000,00 динара, чија је висина одмерена у складу са Адвокатском тарифом, док трошак таксе није признат јер захтев није опредељен у смислу члана 163. став 2. ЗПП. Преиначењем одлуке другостепеног суда и одбијањем жалбе туженог је потврђена првостепена пресуда која у себи садржи и решење о трошковима првостепеног поступка који су тужиоцу досуђени.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић